

De oude is niet te vertrouwen, hij dient als waakhond, 's nachts loopt hij los over het erf binnen de afrastering en wee degene die met minder goede bedoelingen de rennen nadert, ik geef geen cent meer voor zijn leven als de oude hem te pakken krijgt.

Maar de jongen. . . .

Twee groote dollen lobussen worden vrij gelaten. Ze springen rond ons, rollen om en om en onderste boven, stoeien met elkaar, laten zich streelen en bekloppen en weten van plezier om hun vrijheid niet hoe mal ze zullen doen.

In de gezellige rustige huiskamer zitten wij tot slot thee te drinken. Dan

komt onder de kast een jonge waschebeer aangerold. Het beest klimt tegen een been van de baas op en zoekt een makkelijk plekje voor een middagdutje. Maar de baas kan hem niet gebruiken en hij moet zijn heil op de grond zoeken waar hij de prullemand als een prachtig exploratieterrain ontdekt en compleet overhoop haalt.

En als we na een poosje afscheid nemen rolt de mof op pooten als een jonge poes rondom de proppen papier, touwtjes en klutjes. Ik neem hem op de arm en ben geen oogenblik bevreesd dat m'n neus in de grijpgrage klauwtjes en scherpe tandjes zal achterblijven.

DON QUICHOTTE

Hij trekt door land en stad, al strijdend om 't behoud
Van een voorname schat: een eigen ridderleven.
Gespoord, geharrenast, voelt hij zich licht en stout
Een vijand onverrast, de felste kamp te geven.

De buiging van een boom, gedwongen in de wind,
Aanvaardt hij zonder schroom, als een eerbiedig groeten.
Hij buigt vol hoofschheid weer en acht zich zeer bemind,
Als triomfeerend heer aan 't hoofd van ruitertoeten.

Een boerendeern in 't veld, besprongen door een knaap,
Ontzet hij met 't geweld van een vertoornden koning.
En drukt na 't krijgssucces zijn lippen op haar slaap
En voert een kroonprinses naar haar armzaalge woning.

Het water dat hij drinkt wordt tot een donkre wijn.
De nap, kristal dat klinkt; droog brood, gebraden hoenen.
Hij richt rond zijn gestalt een ridderlijk festijn
Waar geld van koper valt als zuivere dubloenen.

Eens zag hij draaiend hout, een molen maaide breed
Het ijle zonnegoud van zomeruchtendkrieken.
Toen klonk zijn stem: „stilstaan!” Hij greep zijn zwaard en reed
Zich dood in 't ronkend slaan van dollen molenwieken.

JAN H. DE GROOT
